

Smrt

Očekáváme slavnost Narození Ježíše Krista. Betlémské Jezulátko je Ježíš, který k nám přichází v lidském těle, ve svém lidství.

Máme slavit tento první příchod a nezapomínat na druhý, říká jeden z církevních Otců.

Advent je příprava na naše setkání s Pánem, který přichází. Jednou se s Ním setkáme definitivně. Každý z nás se setká s Kristem v hodinu naší smrti.

Co je to smrt? Co znamená zemřít?

Vědecky byly zkoumány rozhovory s lidmi, kteří prožili tzv. „klinickou smrt“ - což znamená, že v případě nehody, vážného zranění nebo nemoci ztratili vědomí a byla u nich lékaři prokázána nebo prohlášena klinická smrt.

Zážitky těchto osob vykazují určité podobné, shodné rysy, takže se dá sestavit asi 15 bodů, které se ve vyprávění těchto lidí nápadně opakují (a další 2 body u lidí, kteří byli v tomto stavu delší dobu - o těch přišťe).

Z těchto patnácti bodů lze sestavit takovýto ideální zážitek smrti:

Člověk umírá. Když jeho bolesti a úzkosti dosahují maxima, uslyší, jak lékař prohlásí jeho smrt. V tom uslyší nepříjemný zvuk a cítí, že se pohybuje velmi rychle tmavým tunelem. Najednou se ocitne mimo své vlastní fyzické tělo které vidí jakoby divák z určité vzdálenosti. Je ve stavu citového vzrušení a pozoruje oživovací pokusy lékařů. Pociťuje osamocení a úzkost - vidí a slyší druhé lidi, dokonce rozumí jejich myšlenkám (slyší jejich myšlenky), ale oni si ho nevšímají. Brzy se začnou dít další věci: Jiné bytosti - lidé mu přecházejí naproti. Poznává v nich zemřelé příbuzné a přátele. Setkává se s pochopením a s tak vřelým citem lásky jako nikdy předtím. Objevuje se před ním Bytost plná světla, lásky a tepla, která mu klade otázky ohledně jeho života. Pomáhá mu a ukazuje mu v celkovém přehledu jakýsi životní film - v krátkosti před ním proběhne celý jeho život (v trojrozměrném provedení a všechny události současně - jakoby najednou).

Světelná bytost předkládá zemřelým myšlenky jako: Byl jsi připraven zemřít? Miluješ mne? Co jsi udělal v životě hodného pozornosti, abys mi to ukázal?

Mnohým se zdá v této chvíli jejich život bezcenný.

Smyslem otázek je vézt k zamyšlení nad smyslem života.

Nakonec zemřelí cítí, že se nacházejí u jakési bariéry nebo hranice, která tvoří mez mezi tímto a následujícím životem. Náhle zjišťují, že se musí vrátit, že čas jejich smrti ještě nepřišel. Jsou přímo zaplaveni intenzivními pocity radosti, lásky a klidu, jaké ještě nikdy nepoznali, nechtějí se vrátit zpátky, brání se.

Přesto se nějak spojují se svým fyzickým tělem a žijí dál.

Když se pokusí své zážitky vyložit jiným lidem, nemohou nalézt lidská slova k vyjádření toho, co zažili. Pokud se jim lidé posmívají, přestanou o zážitku mluvit. Přesto zážitek hluboce změní jejich život. Tito lidé se už víc smrti nebojí.

Svůj vztah k životu a k lidem nově formují podle morálních zásad, které odvozují od svého zážitku.

Tak to popisuje MUDr. Raymond Moody, americký psycholog ve své knize "Live after live", i v následující knize "Reflektions On Live After Live".

Dnešní lékařská věda nazývá zážitky z "klinické smrti" a jejich důsledky v chování lidí odborným výrazem "Lazarův syndrom", původní název je: "Syndrom vzkříšeného Lazara".

MUDr. Rossová, zakladatelka a představitelka Thaumalogie - lékařské vědy o smrti a umírání, v předmluvě k Moodyho knize říká, že stejné poznatky udělala sama při rozhovorech s pacienty, kteří přežili klinickou smrt.

První zážitek, s kterým se Dr. Moody setkal bylo vyprávění jeho vysokoškolského učitele, profesora psychiatrie na klinice lékařské fakulty MUDr. George Ritchieho.

MUDr. Georg Ritchie svůj osobní zážitek popisuje v knize "Return from tomorrow", česky vyšla pod názvem "Návrat ze zítřka":

Narodil se v Richmondu v USA a ve dvaceti letech, když ho nepřijali na lékařství, přihlásil se dobrovolně do armády. Psal se rok 1943. Byl převezen do Texasu, kde byl výcvikový tábor vojsk připravujících se na invazi ve Francii. Zde onemocněl, dostal vysokou horečku, při které ztratil vědomí a prošel klinickou smrtí - byl lékaři prohlášen za mrtvého a po 10 minutách byl znovu přiveden k životu.

Ve svém zážitku z období své "klinické smrti" hovoří i o svém setkání se "Světelnou bytostí": *"Nebyl jsem si jist, když světlo v pokojíku se začalo měnit. Náhle jsem si uvědomil, že je jasněji než předtím. Otočil jsem se k nočnímu stolku - přece 15ti wattová žárovka nemůže dát tolik světla? Díval jsem se kolem udiveně, jak se světlo zvyšuje, světlo bylo nemožně jasné.*

Poopravil jsem se - ne světlo - On. On byl příliš jasný, od této chvíle jsem věděl, že to nebylo světlo, ale Muž. Muž utvořený ze světla, až se to zdálo mé mysli nemožné.

"Vstaň!" Toto slovo vyšlo u mého nitra, mělo však vážnost, kterou má slova nikdy neměla. Vstal jsem a přišla otřásající jistota: Jsi v přítomnosti Božího Syna!!! Zdálo se mi, že tato jistota se tvoří v mém nitru, ale ne jako myšlenka, bylo to vědomí bezprostřední a úplné.

Jestli je to Boží Syn, pak jeho jméno je Ježíš! (pomyslel si Georg)

Ale to nebyl Ježíš z knih nedělní školy, ... Tato osoba byla sama moc, starší než čas a přece modernější než kdokoliv, koho jsem kdy potkal. A nadevše, s vnitřní tajemnou jistotou, jsem poznal, že On mne miluje - a byla to bezpodmínečná láska. Udivující láska nad všechny nejodvážnější představy a tato láska - znala o mě každou nelaskavou věc: hádky s macechou, mou výbušnou povahu, sexuální myšlenky, každou sobeckou myšlenku i čin - od té chvíle, kdy jsem se narodil - a přesto mě přijala a milovala stejně. Říkám, ON věděl všechno, neboť, když vstoupil do pokojíku, spolu s Jeho přítomností, také vstoupila každá jednotlivost mého života. Všechno, co se mi kdy přihodilo, tam bylo prostě v plném světle. Jak To bylo možné, nevím, nikdy v životě jsem to nezakusil. Každý detail života tam byl k nahlédnutí, dobré i zlé, významné i bezvýznamné. A nad tímto všezahrnujícím pohledem přišla otázka - a zdálo se mi, že vychází ze živého světla vedle mne: "Co jsi udělal ze svého života?"

Zdálo se, že tato otázka je na cenu, ne na fakta; co jsem splnil ve svém vzácném čase, který mi byl

vyměřen. Zoufale jsem se díval kolem, abych našel něco, co by bylo cenné.

Viděl jsem se ve věku 11ti let, jak jdu do kostela na bohoslužby a prosím Ježíše, aby byl Pánem mého života, ale viděl jsem, jak rychle se to první nadšení obrátilo v nudnou sutinu nedělního chození do kostela. Začal jsem poukazovat na své předlékařské školení, jak jsem chtěl být lékařem a pomáhat lidem. (Ve skutečnosti se na fakultu hlásil proto, aby byl bohatý a mohl si jezdit autem typu Cadillac, atd. - a tyto myšlenky tam bylo možné také vidět!!!) Najednou povstal ve mě vztek na otázku samu: nebylo to fair, ovšem, nic jsem neudělal ve svém životě - neměl jsem čas!

Jak mohl něco vytvořit člověk, který ještě nezačal? Ale myšlenka, která odpovídala, neměla ani stopu soudu: "Smrt může přijít v každém věku." Jistě, věděl jsem, že umírají i nemluvňata, ale pro sebe jsem předpokládal plné rozpětí života, co pojistku, která mi bude vyplacena až mi bude 70 let.

Toto myšlenka vyšla dříve, než jsem ji mohl zavolat zpět. Tu jsem si uvědomil, že jsem to byl já, který posuzoval ty události kolem tak drsně, ano, byl jsem to já, ON nekáral, nevyčítal. ON mě prostě miloval; naplňuje svět sebou a jaksi mi slouží - a čeká na mou odpověď, která ještě visí ve vzduchu: "Co jsi udělal se svým životem, abys mi to ukázal?"

"Kolik jsi miloval ve svém životě, miloval jsi tak, jako já miluji tebe? Úplně? Bezpodmínečně? Když jsem slyšel otázky, viděl jsem, jak je bláhové nalézt odpověď ve scénkách kolem sebe. Proč jsem nevěděl, že taková láska je možná, někdo mě to měl říct, pomyslel jsem si, ale ačkoliv moje myšlenky vyplývaly ze sebepolitování a sebeomluvy, odpovídající myšlenka neměla výčitky, pouze náznak nebeského smíchu, skrytý za slovy "Já jsem ti to řekl." Ale jak? Stále se chtěje ospravedlnit: Jak mi to ON mohl říci a já HO neslyšel? "Řekl jsem ti to svou smrtí, kterou jsem umřel a upřeš-li na mne své oči, uvidíš víc."

(pokračování v příštím kázání)

Víra nám říká, že duše lidská je nesmrtelná a že po smrti následuje soud.

V Bibli, v Listě Židům čteme: "Každému člověku je dáno zemřít a pak následuje soud."

Apoštol Pavel říká: "Všichni se musíme objevit před soudným stolcem Kristovým, aby každý dostal odplatu za to, co udělal ve svém životě."

V knize Sirachovcově (ve Starém Zákoně) čteme: "Ve všem, co děláš pamatuj na konec a nikdy nebudeš jednat špatně."

Ježíš nám říká: "Já jsem vzkříšení a život, kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít a každý, kdo věří ve mne, neumře navěky."

Sv. apoštol Jan ve svém prvním listě píše (1Jan 3,14): "My víme, že jsme přešli ze smrti do života, protože milujeme své bratry. Kdo nemiluje, zůstává ve smrti." (srovnej 1Jan 3,16; 4,7-11.16-21)

Jsme velmi rádi pokud Vás text kázání zaujal, oslovil nebo motivoval k zamyšlení. Jsme farnost, která je velmi otevřená všem, kdo hledá povzbuzení, zamyšlení nebo pouhé zastavení se. Kromě pravidelných bohoslužeb pořádáme i mnohé další akce pro rodiny s dětmi a seniory. Budeme Vám velmi vděční za jakýkoliv finanční nebo jiný dar, který nás v těchto činnostech podpoří.

Číslo účtu farnosti je: 191195997/0300

Aktuálně se připravujeme na zhodnocení poruchy střechy přístavby kostela specialistou a následnou navrženou opravu včetně případného přetažení stávající krtiny novou pochozí fólií. Zásah do střechy bude nejspíše finančně náročný.

Bližší informace k možnosti daru a aktuálním účelům naleznete zde: www.farnostbranik.cz/dary/

Za všechny dary Vám předem děkujeme. Každá první neděle v měsíci je sloužena za všechny dárce a dobrodince farnosti – takže i za Vás :-)